Cărarea pierdută într-o verticalitate greu de găsit

On Decembrie 16, 2020

Nimic nu e mai de preferat decât ceea ce ai putut să preferi, şi n-ai preferat.

Am întâlnit un om care alerga destul de bine, dominat de obiectivitatea unei personalităţi neatinse de sentimentul zădărniciei. Dar el nu alerga cel mai bine, la fel de bine ca un campion, şi până la urmă a ales să nu mai alerge decât pentru el însuşi, cât poate de bine, fără a se mai compara cu ceilalţi alergători. A continuat să alerge pe orice vreme, liber, mai înţelegător, mai mult în armonie cu sentimentele vieţii, numai să alerge în deplinătatea puterilor trupeşti, în dispoziţiile sale sufleteşti (adesea contradictorii, dar totuşi în raport de condiţionare reciprocă).

Anii au trecut, şi nu se mai întorc. Dar, ceva a rămas bine întipărit în sufletul lui. Dorinţa mult râvnită de a fi un campion, fiindcă orice proces sufletesc se răsfrânge asupra exteriorului şi provoacă sentimente intense, senzaţii diferite, emană putere, caracter, personalitate, pozitivism, conferă un anumit farmec destinului făurit de cei care îşi trăiesc viaţa pentru un vis pus în slujba performanţei.

Şi ori de câte ori el şi-a adaptat atitudinea pentru diferitele trăiri ale spiritului său avântat spre cele sfinte, adâncite în dedicare şi rezultate deosebite pe linia progresului, tot de atâtea ori o şoaptă desprinsă din eter, o chemare din inima unei adieri de presimţire, o rugăciune adusă din divin, i-a prevestit o parte din opera ulterioară a iluminismului. Ca şi când ar fi reuşit să surprindă cele mai impresionante imagini ale unei lumi desprinsă dintr-o matrice cinematografică în formă de lung metraj, în dinamica expresiei unei vieţi reinventate, a unei realităţi originale cristalizată în armonie cu evoluţia universului.

Să ştii să suporţi ce este în afara pistei de alergat, este mai puţin îngrijorător decât simţirea a ceva măreţ care, umplându-te de respect de sine (dar și de precauţie), te aşteaptă dincolo de lumea sigură cu care fusesei obişnuit. Păşeşti într-o lume pierdută și regăsită în altă parte. Porneşti de la un vis realistic, şi nimereşti în încăperea secretă a livrescului spiritual, decorată cu un portret al eroului cu o mie de feţe și cu simbolismul său care denotă simultan moartea și viața, înțelepciunea și cunoașterea infinită. Treci de la o extremă la alta fără să te întrebi cum s-a produs schimbarea.

Până la urmă, ceea ce contează cu adevărat este atitudinea pe care o ia Eul tău faţă de diferitele trăiri din care se nutrește substanța romanului numit: "Cărarea pierdută într-o verticalitate greu regăsită".

Leadership: Obiectivitatea propriei idei despre tine însuţi se dezvăluie într-o expresie de maximă sublimare artistică, în măsura în care este considerată o coordonată esenţială a acţiunii umane pusă în slujba unei cauze imateriale exterioare?

Referitor la experienţa personală pe care am postat-o aici, atât de bine impregnată în coloratura sentimentului de inevitabilitate a schimbării, cred că este la fel de relevantă ca şi descrierea unui atelier de pictură pentru desfăşurarea unui studiu al vieţii sufleteşti pe care orice artist o trăieşte, atât din punct de vedere spiritual, cât şi material. Îţi ia ceva timp ca să treci de la o cărare laterală la una de mijloc, să treci de la o simplă idee la o uriașă realizare, de la o temă cu un singur fir epic la una care poate reinventa orice folosind tehnici mixte de lucru. Aşa că, răbdare...

Adevărat. Recunosc că am perseverenţa alergătorului de cursă lungă, dar în acelaşi timp sunt

apropiat de acea stare de grație a pictorului când se confundă cu Natura și lucrează în ritmul ei, fără să se lase impregnat la nivel afectiv şi inconştient de vreun complicat discurs filosofic. La urma urmei, poate că aparţin de acea preferinţă a pictorului pentru "Celălalt", atent la chemarea divinului - de a căuta o cale pe care toți o pot apuca, dar pe care prea puțini se avântă.

Poate mai bine ar fi să mă las orbit de strălucirea unei stele aflată dincolo de limitele convenţionalului, să îmbrăţişez "desăvârşita desăvârşire a desăvârşirii" pe care exegeţii s-au luptat decenii la rând să o traseze şi să o impună ca pe o regulă de aur a Iluminismului. Şi ce este iluminismul altceva decât asocierea unui om obişnuit cu statutul unei fiinţe însufleţite de impulsul divin (creator), pogorâtă parcă dintr-un corp ceresc, neavând prejudecăţile unei tradiţii nesusţinute de Revelaţie.

S-o spun altfel. Un individ mărunt şi-a revendicat dreptul la proprietate asupra celor mai sfinte dintre ştiinţe, lăsând să domine amintirea unui erou necunoscut din sportul românesc, şi asta dacă e vorba să dau o nouă coloratura sentimentului de sublim. Aşadar, cred că dincolo de fiecare configurare a conexiunii cu marele act al creaţiei universale stă un spirit de luptător specific atletismului. De fapt, alergătorul de cursă lungă s-a instruit, s-a impus, şi în cele din urmă s-a remarcat ca un pictor modern, inovator, capabil să revoluționeze însăşi artele cu manifestare tridimensională, acestea putând roti orice perspectivă şi orice percepţie într-o varietate de direcţii.

Leadership: Poţi să consideri momentele de maximă iluminare spirituală ca pe o trăire a cuvântului lui Dumnezeu ce se dezvăluie prin revelaţia unei treceri de la un stadiu existenţial la altul, de la o ipostază la alta, de la o imagine de sine la alta?

Atât de bine s-au impregnat în mine bazele, valorile şi disciplina atletismului, încât coloratura sentimentului de inevitabilitate a schimbării n-a suferit nicidecum o bruscă „virare" spre petalele unei roze de flăcări, sau spre verdele unei pajişti pe corpul unei corăbii oprite la ţărm.

A existat, într-adevăr, o apropiere între atletism şi pictură. La mijloc era aceeaşi tendinţă de a testa limitele naturii mele, imboldul primar de a le depăşi, provocarea, nebunia, şansa de a-mi autoevalua aptitudinile într-un mod care să nu fie prea izbitor, un act de estompare a prejudecăţilor, o modalitate gratuită de a-mi elibera emoțiile puternice de sub povara unei captivităţi mai mult sau mai puţin evidente.

Pe oamenii vizionari, exemple rare de personalităţi în care se împletesc momentele rare de iluminare spirituală, îi caracterizează curiozitatea de a vedea ce iese dintr-o „comandă" dată spiritului de fineţe ce pune în acord tăietura profesională cu emoţia pură. Dacă atletismul m-a transformat într-un vizionar al ineditului, asta s-a întâmplat fiindcă atinsesem acea treaptă de adoraţiune a eroilor şi a faptelor măreţe, acea treaptă de slujire a idealului de "om nou şi nemuritor", considerând momentele de iluminare ca pe o trăire lăuntrică, chiar dacă pentru antici ele veneau din exterior.

Am abordat foarte serios acest subiect al trecerii de la o stare la alta, de la o nuanţă la alta, de la o etapă la alta, de la o lume la alta, ca într-un final să constat că tot ceea ce explică adevărata semnificaţie a frumosului îşi are rădăcinile într-un fenomen cunoscut, bine stăpânit, într-un cuprins de fioruri, aşteptări nebănuite, vibraţii, frecvenţe, unde, energii, taine, legende, toate acestea fiind confirmate prin examinarea mai îndeaproape a problemei Sinelui. Poate că unele spirite au fost dinainte alese pentru realizarea "Marii Opere" în momentul primordial al expansiunii lui Dumnezeu pe pământ.

Încă o dată se confirmă încercarea omului obişnuit de a fi parte dintr-un izvor invizibil, transcendent şi infinit îmbelşugat, hrănindu-se dintr-un crez mai înalt ce furnizează destinelor

de excepţie o influenţă sacră. Da, probabil sunt mai mult decât un om obişnuit, sunt un atlet de performanţă care a făcut performanţă în domeniul artelor vizuale, onorat cu atenţia primită din partea unei cauze imateriale exterioare şi superioare.

Iluminismul este ceea ce ni se dezvăluie prin revelaţia divină şi este confirmat de propria noastră experienţă ca fiind trecerea de la o situaţie la alta, de la un statut la altul, printr-o lărgire a conştiinţei de sine spre dimensiunea unei conştiinţe avangardiste.

Sau, cum spunea cineva pe un website: *"Dincolo de învelişul fizic şi vital al lumii, avem nevoie de o conectare conştientă a sufletului nostru cu cel al unei fiinţe de la care poate simţim doar o dispoziţie de intimitate sau prezenţă plină de seriozitate şi demnitate, neavând prejudecăţile unei situaţii anterioare."*

Cărarea pierdută într-o verticalitate greu de găsit este o modalitate neprevazută de-a îmbrățișa diferit realitatea care face ca scopul vieţii noastre (şi toate evenimentele care ne ies în cale) să se extindă dincolo de limitele cunoașterii pe care o deţinem la un moment dat. Totodată, desemnează acea înălţare a cugetării spre un complex de tendinţe de emoţii, de senzaţii, care luate separat sau toate la un loc, trecând prin schimbări multiple, formează permanenţa unui Ego metafizic, de dimensiuni nemărginite.

Adaug, tot aici, cuvintele Ioanei Sarah, o bună educatoare de spirit care mi-a urmărit tot timpul devenirea. Ea spunea: *"Spiritualitatea e uneori ca un deal stâncos, alteori este precum un ou, este ca un proiect din care se nasc idei şi curg în fiecare zi, este ca un râu ce curge: niciodată nu trece aceeaşi apă peste aceleaşi pietre...Lumea este asemenea unei coloane infinite, impresionează prin destin... Iar rezonanţa cu divinul este asemeni unui templu la care în fiecare zi trebuie să mai adăugăm o cărămidă, altfel se surpă şi pică..."*

Source: https://neculaifantanaru.com/cararea-pierduta-intr-o-verticalitate-greu-regasita.html